

Omvänd som genom en tågkrasch

En uppseendeväckande omvändelseprocess från HBTO-aktivist och professor i engelska och kvinnostudier till bibeltroende kristen med familj startade i Syracuse, New York för snart tjugo år sedan. Rosaria Butterfield har på senare år blivit en respekterad och värlartikulerad röst i det kristna USA för en varsam men tydlig linje i frågor om homosexualitet och identitet. Här är hennes vittnesbörd, först publicerat i *Christianity Today* 2013.

Ordet "Jesus" fastnade i min strupe som en elefantbete. Hur jag än harklade mig, kunde jag inte hosta upp det. De som bekände det namnet framkallade både medömkan och ilska hos mig. Som universitetsprofessor var jag trött på studenter som tycktes tro att det att "känna Jesus" innebar att inte känna till just någonting annat. De kristna utmärkte sig som dåliga läsare, alltid beredda att stoppa in en bibelvers i ett samtal – som en avslutning snarare än som en fördjupning.

Dum. Meningslös. Pinsam. Det är vad jag tänkte om de kristna och deras gud, Jesus, som på målningar såg lika kraftfull ut som en modell på schamporeklamen.

Som professor i engelska och kvinnoforskning, på väg att bli en etablerad radikal, var jag angelägen om moral, rättvisa och medkänsla. Jag brann för världsbilden hos

Freud, Hegel, Marx och Darwin och försökte stå upp för de maktlösa. Moral värderade jag högt. Sannolikt hade jag kunnat smälta Jesus och hans kämpar, om det inte varit för hur andra kulturkrafter stöttade den kristna högern. Pat Robertsons spydighet vid republikanernas nationalkonvent 1992 fick igång mig. "Feminismen", hånade han, "uppmuntrar kvinnorna att lämna sina män, ta livet av barnen, idka häxeri, rasera kapitalismen och bli lesbiska." Sannerligen. Virrvarret av kristna dogmer uppblandade med republikansk politik fordrade min uppmärksamhet.

Efter att ha gett ut en publikation för att kvalificera mig för en fast tjänst använde jag min ställning för att avancera i det som förväntades av en vänsterinriktad lesbisk professor. Mitt liv var lyckligt, meningsfullt, fullödigt. Min partner och jag delade många väsentliga intressen: aktivism för aidsdrabbade, barns hälsa och utbildning, räddningstjänst med golden retrievers, min unitariska universalistkyrka, för att bara nämna några. Även för den som satte tilltro till historierna från Robertson och hans anhang var det svårt att påstå att min partner och jag skulle vara något annat än

goda medborgare och omsorgsgivare. HB-TQ-gemenskaper värdesätter gästfrihet mot andra och utövar den skickligt, uppoffrande och helgjutet.

Jag började forska på den religiösa högern och dess hatpolitik mot queermänniskor som jag själv. För att klara av den uppgiften behövde jag läsa den bok som enligt min mening fått så många människor att spåra ur, nämligen Bibeln. Medan jag höll utkik efter någon bibelforskare som skulle kunna hjälpa mig, avfyrade jag min första salva mot den oheliga treenigheten: Jesus, republikansk politik och patriarkatet. Det skedde genom en artikel om *Promise Keepers* i vår lokaltidning. Året var 1997.

Artikeln fick en hel del kommentarer, ja faktiskt så många att jag fick ställa en låda på vardera sidan av mitt skrivbord: en för hatpost och en för brev från sympatisörer. Men ett av breven jag fick passade inte in i uppdelningen. Det kom från en pastor i *Syracuse Reformed Presbyterian Church*. Det var ett vänligt och intresserat brev. Avsändaren, Ken Smith, uppmuntrade mig att ställa det slags frågor jag skattade högt: hur hade jag kommit fram till min tolkning, hur visste jag att jag hade rätt, trodde jag på Gud? Ken argumenterade inte mot min artikel. Han bad mig i stället försvara förut-sättningarna som den vilade på. Jag visste inte hur jag skulle svara – så jag slängde brevet.

Senare samma kväll fiskade jag upp det ur papperskorgen och lade det tillbaka på bordet, där det stirrade på mig i en veckas tid och konfronterade mig med en skillnad i världsbild som pockade på svar. Som post-modern intellektuell agerade jag utifrån en historisk-materialistisk livsåskådning. Bre-

vet från Ken förmådde punktera integriteten i mitt forskningsprojekt – utan att han ens visste om det.

VÅN MED FIENDEN

Genom brevet startade Ken två år av vad som skulle bli ett närmande mellan kyrkan och mig, en hedning. Jo, jag hade fått min beskärda del av bibelverser på plakat vid *Gay Pride*-marscher. Att de kristna som på paradagen skrek på mig, var nöjda med att jag och var och en som jag älskade skulle till helvetet, framstod för mig lika klart som att himlen är blå. Med Ken var det annorlunda. Han tog inte avstånd. I stället närmade han sig mig med respekt. Så när han i sitt brev bjöd mig på lunch tackade jag ja. Mina motiv då var entydiga: Visst skulle detta vara bra för min forskning!

Något nytt hände. Ken och hustrun Floy och jag blev vänner. De steg in i min värld. De mötte mina vänner. Vi bytte böcker. Öppet talade vi om sexualitet och politik. De förhöll sig inte som om sådana samtal skulle kunna smutsa ned dem. De behandlade mig inte som ett oskrivet blad. När vi åt tillsammans, bad Ken på ett sätt som jag aldrig hade hört förut. Hans böner var närgångna, sårbara. Han bekände egna synder inför mig. Han tackade Gud för allting. Kens Gud var helig och fast, ändå full av barmhärtighet. Och eftersom Ken och Floy inte bjöd med mig till kyrkan, kunde jag känna mig trygg med att vara vän med dem.

Jag började läsa Bibeln – på samma sätt som en frossare vräker i sig mat. Första året läste jag igenom Bibeln flera gånger, i olika översättningar. Vid en middag, som jag och min partner stod som värdar för, kom min vän J – som genomgått könsbyte – mot mig

Brevet förmådde punktera integriteten i mitt forskningsprojekt.

*Jag fortsatte att läsa Bibeln, hela tiden i opposition
mot tanken att den skulle vara inspirerad.
Men inom mig växte Bibeln och blev större än jag själv.
Den flödade över in i min värld.
Av alla krafter kämpade jag emot.*

i köket. Hon lade sin stora hand över min. ”Det där bibelläsandet håller på att förändra dig, Rosaria”, varnade hon.

Darrande viskade jag: ”J, tänk om det är sant; tänk om Jesus är verklig och den uppståndne Herren! Och vi allihop är illa ute!”

J andades djupt. ”Rosaria,” sa hon. ”Jag var presbyteriansk pastor i 15 år. Jag bad att Gud skulle hela mig, men det gjorde han inte. Om du vill kan jag be för dig.”

Jag fortsatte att läsa Bibeln, hela tiden i opposition mot tanken att den skulle vara inspirerad. Men inom mig växte Bibeln och blev större än jag själv. Den flödade över in i min värld. Av alla krafter kämpade jag emot. En söndagsmorgon steg jag upp ur min lesbiska älskarinnas säng och befann mig en timma senare i kyrkbänken i *Syracuse Reformed Presbyterian Church*. Jag påminde mig själv – iögonenfallande med mitt snaggade hår – om att jag var där för att möta Gud, inte för att passa in. En bild, som föreställde mig och alla jag älskade i helvetets lidande, rullade in som vågor, spyddes upp i mitt medvetande och tog tag om mig med sina tänder.

Jag kämpade emot med allt jag hade.

Det här ville jag inte ha.

Jag har inte frågat efter det.

Jag beräknade kostnaden. Och jag gillade inte matematiken på andra sidan om likhetstecknet.

Men Guds löften rullade in i min värld som en räcka av vågor. En Herrens dag predikade Ken över Joh. 7:17: ”Om någon vill göra [Guds] vilja, ska han förstå läran” (enligt eng.övers. NKJV). Den versen blottlade kvicksanden som mina fötter satt fast i. Jag var ju tänkare. Jag hade betalt för att läsa böcker och skriva om dem. På alla områden i livet förväntade jag mig att insikt skulle *föregå* lydnad. Och jag ville att Gud på mina villkor skulle visa varför homosexualitet är synd. Jag ville vara domaren, inte den som blir bedömd.

Men denna vers utlovade förståelse *efter* lydnad. Jag brottades med frågan: Ville jag verkligen förstå homosexualitet ur Guds synvinkel eller ville jag bara diskutera saken? På kvällen bad jag att Gud skulle göra mig villig att lyda innan jag förstod. Jag bad långt in på natten. När jag tittade i spegeln, såg jag ut som vanligt. Men när jag såg in i mitt hjärta genom Bibelns lins, undrade jag: *Är jag lesbisk, eller har det bara varit fråga om en felaktig identitet? Om Jesus kan dela världen itu,*

skilja märmg och ben åt, skulle han också kunna låta min sanna identitet få överhanden? Vem är jag? Vem vill Gud att jag ska vara?

Så en vanlig dag, kom jag till Jesus, med öppna händer och avklädd. I kampen mellan världsbilderna fanns Ken där – liksom Floy. Församlingen som bett för mig i årtal fanns där. Jesus segrade. Och jag var ett vrak. Min omvändelse var som en tågkrasch. Jag ville inte förlora allt jag älskade. Men Guds röst sjöng en lugnande kärlekssång i min grushög till värld. Min svaga tro var att om Jesus kunde övervinna döden, så kunde han också ställa min värld till rätta. Jag drack, först på prov, sedan passionerat, av den Helige Andes tröst. Jag vilade i ensamhetens frid, därefter i gemenskapen och sedermera – i dag – i skydd av en äkta familj, där en person kallar mig ”hustru” och flera kallar mig ”mor”.

Jag har inte glömt det blod Jesus göt för detta liv.

Och mitt tidigare liv lurar i hjärtats utkanter, blänkande och stilla som en kniv.

Rosaria Champagne Butterfield

(Återgivning i översättning med tillstånd ur serien *Stories of Amazing Grace, Christianity Today* Januari/februari 2013. Översättning till svenska av Stig-Olof Fernström, först publicerad i *Kristet Perspektiv* nr N/13. Bearbetad av red.)

Rosaria Champagne Butterfield är författare till boken *The Secret Thoughts of an Unlikely Convert*, Crown & Covenant 2012 och till *Openness Unhindered, Further Thoughts of an Unlikely Convert – Sexual identity – Union with Christ*, Crown & Covenant 2015. Hon bor med sin familj i Durham, North Carolina, där hennes man är pastor i *First Reformed Presbyterian Church* of Durham.